

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/113/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119207764
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6119207764.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J. narodenej G., zastúpenej spoločnosťou ŠKODA LEGAL s.r.o., Bratislava, Jarabinková 17563/2C, IČO: 47244259, proti žalovanému I., narodenému G. zastúpenému spoločnosťou JUDr. Radovan Repa, advokát, s.r.o., Bratislava, Záhradnícka 16514/60, IČO: 36742023, v konaní o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 16C/2/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. marca 2024 sp. zn. 14Co/129/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 28. júna 2023 č. k. 16C/2/2019-1082 prvým výrokom konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyňou od žalovaného v sume 16.500 eur zastavil; druhým výrokom súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; tretím výrokom súd rozhodol o trovách konania pred súdom prvej inštancie tak, že žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o ich výške.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou doručenou tamojšiemu súdu dňa 14. 01. 2019 domáhala voči žalovanému 1/ R. vyšetrovateľovi OR PZ P. a žalovanému 2/ Ministerstvu vnútra určenia, že žalovaný vydaním uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: ORP-65/3-VYS-BB-2016 zo dňa 19. 09. 2018 voči nej neoprávnene zasiahol do jej práva na ochranu osobnosti a domáhala sa tiež uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť jej z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 20.000 eur. Na výzvu súdu podaním zo dňa 27. 01. 2019 žalobkyňa špecifikovala prvý petit tak, že sa domáhala určenia, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ vydaním uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 19. 09. 2018 voči nej neoprávnene zasiahli do jej práva na ochranu osobnosti. Druhý žalobný petit zostal nezmenený. Žalobu rozšírila o uloženie povinnosti žalovanému 2/ ospravedlniť sa jej za neoprávnený zásah do práva na jej meno a občiansku česť. Podaním zo dňa 28. 06. 2020 vzala žalobu voči žalovanému 2/ v celom rozsahu späť a domáhala sa uloženia povinnosti žalovanému 1/ ospravedlniť sa jej za neoprávnený zásah do práva

na jej meno, občiansku česť tým spôsobom, že na jej adresu a na adresu Slovenskej advokátskej komory zašle doporučený list v navrhovanom znení.

1.2. V ďalšom obsahu odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a konštatoval závery z neho vyplývajúce. Na vec súd aplikoval ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že občianskoprávna ochrana v zmysle aplikovaných ustanovení sa poskytuje len proti takému zásahu, ktorý je možno kvalifikovať ako neoprávnený. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vyšetrovacieho spisu Úradu inšpekčnej služby, spisu tamojšieho súdu sp. zn. 2R/2/2013, vyjadrenia pôvodného žalovaného v 2. rade - Ministerstva vnútra SR, svedeckej výpovede nadriadeného žalovaného majora R. a dozorujúceho prokurátora J. nemal súd za preukázané, že by žalovaný ako vyšetrovateľ začatím trestného stíhania voči žalovanej a vznesením obvinenia voči nej, postupoval svojvoľne v rozpore so zákonom alebo mimo svoju právomoc. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že ani zo zrušujúceho rozhodnutia okresnej prokuratúry nevyplýva, že by skutkový stav neodôvodňoval jeho postup, a že by z tohto dôvodu malo byť považované jeho rozhodnutie za nezákonné. Nedostatky videl prokurátor v preukázaní subjektívnej stránky predpokladaného trestného činu na strane žalobkyne. Z týchto dôvodov bolo uznesenie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Vo vzťahu k tvrdenému excesu žalovaného sa súd zaoberal výlučne otázkou, či žalovaný nekonal na základe iných pohnútok, ako z dôvodu ochrany verejného poriadku.

1.3. Z vykonaného dokazovania súd dospel k nasledovným záverom: Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že neexistoval žiaden zákonný podklad pre vznesenie obvinenia voči jej osobe súd uviedol, že dôvodom pre začatie trestného stíhania uvedeným v uznesení zo dňa 19. 09. 2018 bola skutočnosť, že žalobkyňa ako reštrukturalizačný správca spoločnosti Kopast s.r.o. v konkurze v súčinnosti s konateľom tejto spoločnosti mali mariť konanie o reštrukturalizácii vedené pod sp. zn. 2R/2/2013 tým, že vypracovali reštrukturalizačný plán, ktorý nespĺňal náležitosti požadované zákonom č. 7/2005 Z. z.. Následkom toho bol tento plán zamietnutý, reštrukturalizačné konanie zastavené a začaté konkurzné konanie. Žalobkyňa tak podľa žalobcu konala v rozpore s odbornou starostlivosťou podľa § 7 zákona č. 7/2005 Z. z. pri vykonávaní dohľadu podľa § 129 ods. 1 citovaného zákona. Okresný súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 2R/2/2013 rozhodnutím, ktorým bol zamietnutý návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu zo dňa 20. 09. 2013 pre nesplnenie zákonných predpokladov ustanovených v § 154 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 7/2005 Z. z., potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici konštatoval vady plánu, ktorý mal byť vypracovaný v súlade so zákonom, a to nielen z formálnych hľadísk, ale predovšetkým v jeho obsahových náležitostiach. To, že táto právna stránka reštrukturalizačného plánu nebola naplnená, jednoznačne vyplýva z týchto rozhodnutí, z ktorých žalovaný vo vydanom uznesení o vznesení obvinenia vychádzal. Súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKr/3/2014 zo dňa 13. 02. 2014, kde odvolací súd uviedol okrem iného, že „okresný súd správne zistil, že pri príprave plánu boli porušené ustanovenia Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zásady, na ktorých spočíva reštrukturalizačné konanie. Je veľmi pravdepodobné, že keby boli mali ostatní veritelia dostatočné informácie od predkladateľa reštrukturalizačného plánu, neboli by za prijatie predloženého reštrukturalizačného plánu hlasovali v takom rozsahu“.

1.4. Ďalej súd uviedol, že trestné stíhanie voči žalobkyňi bolo tiež vedené z dôvodu skresľovania údajov hospodárskej obchodnej evidencie, keď s úmyslom zakryť trestný čin marenia konkurzného a vyrovnávacieho konania vo vzťahu k mareniu reštrukturalizačného konania spoločnosti Kopast s.r.o. v rozpore s § 8 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z. z. vôbec a v žiadnej forme po dlhší čas nemala viesť účtovníctvo spoločnosti v konkurze a v rozpore s § 35 ods. 1 a 2 zákona č. 431/2002 Z. z. a nezabezpečila uchovanie účtovnej dokumentácie spoločnosti Kopast v konkurze v elektronickej podobe. Súd konštatoval, že i keď súd v tomto konaní nie je oprávnený posudzovať správnosť postupu žalobkyne v reštrukturalizačnom konaní ani vyhodnocovať dôkazy v štádiu začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia, vzhľadom k vykonanému dokazovaniu musel konštatovať, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia nemožno povedať, že by konanie žalovaného predstavovalo exces, kedy by posudzoval konanie žalobkyne bez nejakého reálneho skutkového základu a postupmi, ktoré by boli v rozpore so zákonom, prípadne ktoré zákon neumožňoval, alebo že by prekročil svoju právomoc. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo značne rozsiahle a sú v ňom podrobne rozobraté dôvody vznesenia obvinenia. Citujú sa v ňom zistenia súdov v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní a znalecký posudok. Je v ňom posudzovaná nielen objektívna stránka trestného činu, ale aj subjektívna stránka. Pre úplnosť súd uviedol, že ani prípadná neodbornosť alebo nesprávne právne posúdenie, ani nedostatočne

vykonané dokazovanie nepredstavujú exces z výkonu právomoci vyšetrovateľa. Súd konštatoval, že za exces žalovaného nepovažoval jeho postup v konaní pri začatí trestného stíhania žalobkyne a vznesení obvinenia, ani skutočnosť, že došlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia voči jej osobe a vráteniu na ďalšie konanie okresným prokurátorom.

1.5. Pokiaľ sa týka žalobkyňou tvrdenej osobnej motivácie žalovaného, táto mala podľa nej vyplývať z jeho zlého vzťahu k nej už od čias ich spoločného štúdia, čo žalovaný poprel. Žalobkyňa svoje tvrdenie však ničím nepreukázala. Vo vzťahu k neoprávnenosti zásahu žalobkyňa argumentovala tým, že žalovaný zneužil svoje pracovné zaradenie a svoju právomoc, pretože si „doslova svojvoľne vymyslel spáchanie trestného činu žalobkyňou bez akéhokoľvek preverenia“ a na základe tejto skutočnosti vydal uznesenie o vznesení obvinenia. Súd však dospel k záveru, že ani toto tvrdenie nebolo preukázané. Žalovaný vychádzal zo záverov rozhodnutia súdu ako aj z vykonaného dokazovania aj krajského súdu v reštrukturalizačnom konaní a tiež zo záverov znaleckého posudku vypracovaného pre účely vyšetrovania.

1.6. Pokiaľ sa týka posúdenia otázky správneho právneho posúdenia, vyhodnotenia dokazovania, správnosti aplikácie procesných predpisov a rýchlosti konania, prípadne preukázania subjektívnej stránky trestného činu žalobkyne, ani táto skutočnosť, aj keby bola preukázaná, nepreukazuje exces - vybočenie žalovaného z plnenia jeho služobných povinností a jeho právomocí, ktorý by preukazoval z jeho strany inú než profesionálnu motiváciu začať trestné stíhanie proti jej osobe. Preukázanie subjektívnej stránky trestného činu, t. j. zavinenie je náročnou súčasťou preukazovania trestnoprávnej zodpovednosti obvinenej osoby. Je to z toho dôvodu, že sa jedná o preukázanie vnútorného stavu páchatelia v čase spáchania skutku. Bolo v konaní preukázané, že sa nejednalo o svojvoľnú aktivitu, ani samostatnú aktivitu žalovaného. Spis mu bol pridelený jeho nadriadeným a vo veci nekonal samostatne, ale konzultoval s dozorujúcim prokurátorom. Správnosť jeho postupu bola tiež potvrdená aj inšpekciou ministerstva vnútra, o čom svedčí obsah spisu inšpekcie, vyjadrenie okresného prokurátora k sťažnosti žalobkyne, ako aj výpoveďou jeho nadriadeného R. a dozorujúceho prokurátora J. Tento pokiaľ aj zrušil vydané uznesenie o vznesení obvinenia, trestné stíhanie nezastavil, hoci mohol, ale vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

1.7 Pokiaľ sa týka skutočnosti, že žalovaný doručil uznesenie o vznesení obvinenia Slovenskej advokátskej komore, takýto postup nepredstavoval exces a súvisel s povinnosťou žalovaného vyplývajúcou z trestného poriadku. Žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaný zbieral informácie o jej osobnom živote prostredníctvom jej bývalého partnera, s ktorým má zlé vzťahy. Súd nemal tak preukázanú základnú podmienku vzniku nároku žalobkyne podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to existenciu neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv zo strany žalovaného vo forme excesu z jeho výkonu právomoci ako vyšetrovateľa, a preto súd zamietol žalobu ako bezdôvodnú. Nezaoberal sa potom splnením podmienok vzniku nároku podľa ust. § 13 OZ a v tomto smere nevykonával ďalšie navrhnuté dokazovanie.

1.8. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne, rozsudkom z 19. marca 2024 sp. zn. 14Co/129/2023 rozhodol tak, že:

„I. Odvolanie žalobkyne proti prvému výroku rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/2/2019-1082 zo dňa 28. 06. 2023, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 16.500 eur zastavil, o d m i e t a .

II. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania.“

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že v súdnej veci žalobkyňa tvrdila jednak zaujatosť žalovaného voči jej osobe v negatívnom zmysle slova, jeho negatívny postoj k žalobkyňi, ktoré skutočnosti podľa žalobkyne mali byť dôvodom pre vylúčenie žalovaného z konania v trestnej veci ORP-65/3-VYS-BB-2016 a zároveň žalobkyňa vzhládala a tvrdila osobnú motiváciu žalovaného na zhromažďovaní osobných informácií negatívnej povahy o žalobkyňi a v konečnom dôsledku i fabulovaní skutočností, ktoré by odôvodňovali vznesenie obvinenia žalobkyne a uvedeným spôsobom viedli ku kriminalizácii osobnosti žalobkyne. Odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa ani jeden z vyššie uvedených

predpokladov pre konštatovanie o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobkyne vznesením obvinenia vydaným žalovaným ako vyšetrovateľom policajného zboru, nepreukázala. Pokiaľ sa týka žalobkyňou tvrdenej zaujatosti žalovaného, uvedenú namietala žalobkyňa už v trestnom konaní a žalobkyňou tvrdený negatívny postoj či vzťah žalovaného k žalobkyni bol predmetom posúdenia už v rámci vedeného trestného konania na základe vznesenej námietky zaujatosti. K osobe žalobkyne, k vnímaniu jej osoby a prípadného vzťahu (či už pozitívneho, alebo negatívneho) sa vyjadril žalovaný v trestnom konaní z pozície vyšetrovateľa, ktorému bola trestná vec riadne pridelená zákonným spôsobom jeho nadriadeným. Žalovaný síce vo svojom vyjadrení pripustil, že žalobkyňu pozná z čias štúdia na vysokej škole, ale svoj vzťah voči nej nehodnotil ako negatívny. Označil ho ako neutrálny a vylúčil, že by mal voči žalobkyni averziu alebo akýkoľvek negatívny vzťah voči jej osobe. Posúdenie prípadnej zaujatosti bolo vykonané nadriadeným subjektom a o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté dňa 09. 12. 2016, tak, že nie sú dôvody pre vylúčenie (žalovaného) vyšetrovateľa. Následne o sťažnosti voči nevylúčeniu žalovaného bolo rozhodnuté vedúcim oddelenia dňa 27. 12. 2016, ako o nedôvodnej. Žalobkyňa ani v uvedenom civilnom konaní nepreukázala, že by mal žalovaný akúkoľvek osobnú motiváciu na trestnom stíhaní žalobkyne, túto racionálne nezdôvodnila. Kontakt na bývalého partnera žalobkyne je možný a skutočnosť, že uvedené osoby sa poznajú môže byť pravdivá a uvedené ani rozporované nebolo, avšak žalobkyňa objektívne neodôvodnila, prečo by mal mať žalovaný osobnú motiváciu na kriminalizácii osoby žalobkyne a nezdôvodnila a nepreukázala, že by túto osobnú pohnútku naplňal úkonmi vyšetrovateľa.

2.2. V prejednávanej veci už súd prvej inštancie konštatoval, že z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia je zrejmé, že bolo vydané i na základe rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2R/2/2013-955 zo dňa 05. 12. 2013, ktorým súd reštrukturalizačný plán zo dňa 20. 09. 2013 zamietol, pričom k uvedenému vypracovala reštrukturalizačný posudok žalobkyňa ako správkyňa a reštrukturalizáciu dlžníka odporučila. Už len na základe rozhodnutí konkurzných súdov (konajúcich o reštrukturalizácii), bolo jednoznačne a objektívne konštatované, že predkladaný reštrukturalizačný plán, za ktorého správnosť, súlad so zákonom o konkurze o reštrukturalizácii a obsah zodpovedá i žalobkyňa ako správkyňa, pokiaľ odporučila reštrukturalizáciu, nebol vypracovaný tak, aby poskytoval úplné a pravdivé informácie o stave majetku spravovaného dlžníka. Z odôvodnení uznesení tiež zároveň vyplýva, že prvý reštrukturalizačný plán dlžníka k 02. 12. 2011 o. i. stanovoval, že dozorný správca bude každý štvrtý rok predkladať konkurznému súdu písomnú správu o plnení plánu. Konkurzný súd zvýraznil, že do podania druhého návrhu na povolenie reštrukturalizácie tohto istého dlžníka nebola zo strany dozorného správcu (žalobkyne) predložená žiadna písomná správa o stave a spôsobe plnenia plánu dlžníka voči veriteľom - teda v časom rozsahu prevyšujúcom jeden rok a napriek tomu, bol dňa 13. 02. 2013 podaný opätovný návrh na povolenie reštrukturalizácie toho istého dlžníka, ktorý plán je neúplný, nemá konkrétnu výpovednú hodnotu a neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, pričom pri jeho vypracovaní, ako aj pri vypracovaní reštrukturalizačného posudku II. boli porušené zásady reštrukturalizačného konania. V konaní o povolení reštrukturalizácie dlžníka KOPAST, s.r.o. bolo súdmi oboch inštancií konštatované, že veriteľom neboli poskytnuté dostatočné informácie od predkladateľa reštrukturalizačného plánu a v tom dôsledku bola veriteľom podávaná skreslená, neúplná a skutočnosti nezodpovedajúca informácia. Vzhľadom na to, že za prípravu a zostavenie reštrukturalizačného plánu, ale i plnenie predchádzajúceho reštrukturalizačného plánu, nesie zodpovednosť i žalobkyňa ako správkyňa, ktorá vypracovala posudok v zmysle § 110 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a ktorá odporučila v poradí už druhú reštrukturalizáciu bez toho, aby splnila povinnosť predkladať súdu každý štvrtý rok správu o stave a spôsobe plnenia predchádzajúceho reštrukturalizačného plánu, možno konštatovať, že minimálne uvedené rozhodnutia súdov vytvárali objektívny základ pre prijatie podozrenia o spáchaní konkrétneho trestného činu a v súvislosti s ostatnými zistenými skutočnosťami: napr. závermi znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou BCSR Experts, s.r.o., z odboru Ekonomika riadenie podnikov, odvetvie oceňovanie a hodnotenie podnikov, vytvárali objektívny základ pre ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní, t. j. i vznesenie obvinenia voči žalobkyni, keďže i žalobkyňa bola subjektom, ktorý niesol zodpovednosť za pravdivosť údajov obsiahnutých už v poradí druhom návrhu reštrukturalizačného plánu a za jeho realizovateľnosť s prihliadnutím na ekonomické záujmy ostatných veriteľov, ktorí oprávnené očakávali splnenie záväzkov dlžníka a na náležité posúdenie vhodnosti plánu potrebovali úplné a pravdivé informácie o stave majetku dlžníka. I v dôsledku spolupôsobenia žalobkyne, však bol veriteľom a tiež súdu predložený plán bez „výpovednej hodnoty“,

pri predkladaní ktorého boli porušené ustanovenia Zákona o konkurze o reštrukturalizácii a tiež zásady, na ktorých spočíva reštrukturalizačné konanie. Pokiaľ bol uvedený stav objektívne konštatovaný súdmi oboch inšancií konajúcich o reštrukturalizácii dlžníka, pričom pre potreby trestného konania bol vypracovaný i znalecký posudok, ktorý rovnako konštatoval netransparentnosť úkonov dlžníka, o ktorých mal alebo mal mať vedomosť i správca (žalobkyňa), potom nemožno konštatovať, že by vznesenie obvinenia žalobkyňi, ako správkyňi, bolo zjavným excesom, prekročením právomoci alebo podľa vyjadrení žalobkyne „absolútnym výmyslom“ žalovaného, ako vyšetrovateľa, ktorého zákonnou povinnosťou je náležite objasniť každé podozrenie o tom, že došlo k spáchaniu trestného činu. V samotnom uznesení o vznesení obvinenia sú označené skutočnosti zistené po začatí trestného konania, na základe ktorých vyšetrovateľ dospel k dostatočne odôvodnenému záveru, že trestný čin spáchala určitá osoba - žalobkyňa, preto postup vyšetrovateľa sa v uvedenej fáze nevymyká hypotéze právnej normy ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje vznesenie obvinenia, podľa ktorého vyšetrovateľ pri výkone svojej právomoci postupoval.

2.3. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobkyňa namieta, že súd prvej inšancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to konkrétne nezabezpečil napriek návrhu žalobkyne dozorový denník prokurátora, ktorý by mohol poskytnúť ucelený obraz vedenia trestného konania a predovšetkým o tom, akým spôsobom pokynoval prokurátor žalovaného, ktorým dôkazom, nad rámec výpovede vyslúchnutého dozorového prokurátora žalobkyňa mala v úmysle „verifikovať“ niektoré tvrdenia žalovaného ako chodil všetko konzultovať a taktiež nebolo možné verifikovať aké pokyny dostával a tak posúdiť ako veľmi vybočoval zo zákonného rámca“, súd prvej inšancie sa s dôvodom zamietnutia uvedeného dôkazného prostriedku vysporiadal v odôvodnení v bode 82., na ktorý reagovala v podanom odvolaní žalobkyňa, a ktoré odôvodnenie považovala za nedostatočné, vzhľadom na neurčité výpovede dozorového prokurátora. Odvolaciu námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keď žalobkyňou vznesený dôkazný návrh zjavne presahuje potreby dokazovania pre rozhodnutie o veci samej, nakoľko rozhodujúcou otázkou na zodpovedanie v predmetnej veci bolo posúdenie, či žalobkyňa preukázala, že žalovaný pri vznesení obvinenia a ďalšom vedení trestného stíhania žalobkyne prekračoval zákonný rámec výkonu svojej právomoci. Odvolací súd poukazuje na to, že na postup žalovaného, ako vyšetrovateľa v trestnom konaní, zákonnosť, ale aj dôvodnosť jednotlivých úkonov a ich vykonanie v zákonných lehotách dozerá jednak nadriadený orgán žalovaného (v danom prípade svedok R.) a dozor nad uvedeným vykonáva príslušný prokurátor, pričom oba subjekty boli ako svedkovia vyslúchnutí v konaní pred súdom prvej inšancie. Z výpovede dozorujúceho prokurátora - J., ani priameho nadriadeného žalovaného - majora R. - nebolo zistené, že by títo nemali prehľad o stave a priebehu konania, nevyplynul záver, že by žalovaný postupoval svojvoľne, v rozpore so zákonom alebo mimo rámca jemu udelených pokynov. Pri takto vykonanom dokazovaní a získaných zisteniach, nebol dôvodný dôkazný návrh žalobkyne, aby súd zaobstaral „dozorový denník“ prokurátora, a aby bol jeho obsah oboznámený. Z uvedeného dôkazného návrhu je zjavné, že žalobkyňa mala v úmysle zisťovať, akým spôsobom bol realizovaný prokurátorský dozor vedeného vyšetrovania v predmetnej veci, aké pokyny žalovanému ako konajúcemu vyšetrovateľovi prokurátor dával, a či tieto boli naplnené v zmysle ich obsahu. Odvolací súd zdôrazňuje, že uvedené posúdenie a hodnotenie žalobkyňi neprináleží. Zároveň je potrebné uviesť, že všetky úkony vyšetrovateľa a rovnako i úkony dozorujúceho prokurátora smerom k dohliadanej veci sú zachytené vo vyšetrovacom spise, ktorý bol pripojený k prejednávanej civilnej veci, a s obsahom ktorého mala žalobkyňa možnosť oboznámiť sa.

2.3. Žalobkyňa však v civilnom konaní nepredložila žiadny dôkaz o tom, že by v trestnom konaní, či už na základe jej žiadosti alebo sťažnosti bolo konštatované akékoľvek pochybenie konajúceho vyšetrovateľa, prekročenie právomoci, či konštatované neodôvodnené prietahy v konaní. Hodnotenie tvrdenia žalobkyne, že napr. zastavenie resp. prerušenie trestného stíhania voči žalobkyňi, rešpektujúc pokyn prokurátora s neprimeraným časovým odstupom, neprináleží civilnému súdu, ktorý by uvedeným spôsobom vyhodnocoval dôvodnosť vedenia trestného konania orgánmi činnými v trestnom konaní, vyhodnocujúc i dôkaznú situáciu v konkrétnej trestnej veci. Uvedené však nespadá do rozhodovacej právomoci civilného súdu a žalobkyňa súdu v civilnom konaní nepredložila žiadny dôkaz svedčiaci o prekročení právomoci žalovaného ako konajúceho vyšetrovateľa. Nemožno opomínať ani tú skutočnosť, že na základe podnetu žalobkyne bol postup žalovaného ako vyšetrovateľa preverený i ako podozrenie z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa Okresnou prokuratúrou Banská Bystrica, v súvislosti s vyžiadaním písomných vyhotovení požadovaných účtovných dokladov. Odvolací súd tak

uzatvára, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by žalovaný ako fyzická osoba, pri vznesení obvinenia žalobkyni pre označené trestné činy, realizujúc svoju právomoc vyšetrovateľa, konal s úmyslom poškodiť žalobkyňu, a že by jeho motívom bol iný výsledok (zámer), ako náležité objasnenie podozrení zo spáchania trestného činu, a že by samotným uznesením a vznesení obvinenia žalobkyni, prípadne iným postupom v trestnom konaní konal spôsobom odporujúcim zákonu, prekročil právomoci vyplývajúce mu z povinností v služobnom pomere, a že by tým neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobkyne chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka.

2.4. O trovách odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom žalobkyňou, táto nebola úspešná ani z časti, keď nedošlo k zmene rozsudku súdu prvej inštancie. Procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému, ktorý sa v odvolacom konaní vyjadroval prostredníctvom právneho zástupcu, s čím žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne vznikli. Odvolací súd preto uložil žalobkyni, ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolateľka uvádza, že okresný súd aj odvolací súd sa len snaží legalizovať nezákonný postup žalovaného, pretože opomína, že reštrukturalizačný plán a jeho vytvorenie nie je výtvorom správcu, ale je to dokument, ktorý vzniká po úzkej spolupráci veriteľského výboru dlžníka, správcu a iných prizvaných odborníkov, a preto nie je možné sa stotožniť a akceptovať to, že sa súd nestotožnil s predloženým plánom, resp. ho nepovažoval za dostačujúci. Dovolateľka zastáva názor, že táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na stíhanie nikoho, a to obzvlášť, keď jeho schválenie prešlo veriteľským výborom. Ďalším nezmyselným dôvodom vznesenia obvinenia bol výmysel žalovaného o tom, že žalobkyňa s úmyslom zakryť trestný čin marenia reštrukturalizačného a vyrovnacieho konania vôbec v žiadnej forme a po dlhší čas nemala viesť účtovníctvo spoločnosti KOPAST s.r.o., a nezabezpečila zachovanie účtovnej dokumentácie v elektronickej podobe. Účtovníctvo žalobkyňa ako správkyňa riadne viedla a žalovaného výmysly, ktoré premietol do nezákonného vznesenia obvinenia sa nezakladali na pravde. Aj v tomto prípade by mal súd vidieť, že nemôže byť predsa udržateľné, aby si jeden vyšetrovateľ niečo vymyslel, potom to premietol do vznesenia obvinenia a nemal za to absolútne žiadny postih. Žalobkyňa taktiež poukazovala na stanovisko konkurzného súdu vydané v konkurznom konaní, kde sa konkurzný súd vyjadril, že nijako nepochybila v konaní, avšak toto stanovisko súd nebral do úvahy pretože tvrdil, že to bolo v konkurznom konaní a nie v reštrukturalizačnom a týkalo sa to konkrétnych námietok. V samotnom súdnom konaní vyšli najavo skutočnosti, ktoré boli jednak dôvodom na vylúčenie sa ako vyšetrovateľa, teda žalovaného, ako aj dokresľovali jeho osobnú motiváciu viesť trestné konanie voči žalobkyni, pričom na to dôvod nebol a ak by aj bol, tak takéto konanie bolo rozporové, nakoľko sa dovolateľka so žalovaným poznali. Žalovaný zbieral aj od pána P. informácie, ktoré absolútne neslúžili pre ním vedené trestné konanie. Nie je normálne, aby vyšetrovateľ, ktorý má byť nestranný, nezáujatý, objektívny zbieral klebety a posudzoval charakter akéhokoľvek účastníka. Dovolateľka zastáva názor, že v duchu výmyslov a beletristických úvah žalovaného je postavené aj celé Uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyni. Súd síce porušenia nezistil, ale žalovaný mal za to, že si môže selektovať len to čo vyhovuje, počas celého trestného konania kopírovať podnety tohto veriteľa, na základe vlastného nelogického výkladu vytvoriť trestný čin. Odvolací súd namiesto zdôvodnenia prečo sa žalobkyni nepodarilo preukázať exces žalovaného v konaní, hľadal dôvody na ospravedlnenie absolútne nezákonného postupu žalovaného. Pre žalobkyňu je toto neprijateľné, pretože ako osoba s právnickým vzdelaním absolútne chápe, že v konaní nemusí byť úspešná, že toto je o otázke dokazovania. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že súd nemal preukázané, že by žalovaný svojím postupom postupoval svojvoľne v rozpore so zákonom alebo mimo svoju právomoc. Dovolateľka má za to, že vykonaným dokazovaním sa preukázal opak a to, že žalovaný sa dopustil excesu a konal voči žalobkyni protiprávne, svojvoľne a nezákonne. Z vykonaného dokazovania je možné dospieť k záveru, že vydanie nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, na ktoré nebol splnený ani jeden zákonný predpoklad, je neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobkyne. K tomuto záveru je možné dôjsť v kontexte, že vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia predchádzal už samotný

nezákonný postup, kedy žalovaný bol zjavne zaujatý. Z dôvodu uvedených tvrdení prokurátora, dovolateľka žiadala zabezpečiť aj dozorový denník prokurátora, čo však súd nevykonával, čo považuje za vážny nedostatok, ktorým sa zasiahlo do práva na spravodlivý proces.

3.2. Dovolaťka navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.3. Dovolaťka v doplnení dovolania uviedla, že dovolateľka v postavení žalobkyne v konaní vedenom na súde prvej inštancie ako aj súde odvolacom po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 08. 04. 2024 požiadala písomne dňa 23. 05. 2024 Okresnú prokuratúru BB o sprístupnenie a doručenie tohto denníka, pričom jej dňa 07. 06. 2024 bolo doručené rozhodnutie o nevyhovení tejto žiadosti.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súd je oprávnený odmietnuť vykonanie aj takého dôkazu, ktorý je nadbytočný. To jest takého, skutkové tvrdenia, ktoré ním majú byť preukázané, už boli napríklad vyvrátené alebo potvrdené v priebehu doterajšieho konania. Z bodu 82. rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento dôkaz súd nevykonával z dôvodu, že na pojednávaní bol vyslúchnutý prokurátor ako aj nadriadený žalovaného. Pokiaľ potom súd prvej inštancie vyhodnotil, s poukazom na uvedené výpovede a zásadu voľného hodnotenia dôkazov, návrh na obstaranie dozorového denníka za nadbytočný, nezakladá nevykonanie navrhovaného dôkazu dovolací dôvod. Žalobkyňa neuviedla, žiadnu konkrétnu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, od ktorej by sa napádané rozhodnutie odkláňalo a z napádaného rozhodnutia ani dovolania v ničom nevyplýva, že by spor nebol rozhodnutý spravodlivo. Žalovaný žiada dovolací súd, aby dovolanie zamietol ako nedôvodné, a aby mu bola priznaná náhrada trov konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Dovolateľka namietala nevykonanie dôkazu, nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazovala na to, že:

a/ súd sa nestotožnil s predloženým reštrukturalizačným plánom;

b/ konkurzný súd sa vyjadril, že dovolateľka nijako nepochybila v konaní, avšak toto stanovisko súd nebral do úvahy;

c/ v súdnom konaní vyšli najavo skutočnosti, ktoré boli dôvodom na vylúčenie vyšetrovateľa;

d/ žalovaný sa dopustil excesu a konal voči žalobkyni protiprávne, pričom na vydanie nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia nebol splnený ani jeden zákonný predpoklad;

e/ dovolateľka žiadala zabezpečiť aj dozorový denník prokurátora, čo však súd nevykonával.

10. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľov uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti, (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

12. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolatelia naznačujú v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

13. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 2Cdo/344/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a III. ÚS 504/2024, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

14. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a

§ 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštalácie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

15. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí v bodoch 24. až 33. rozsiahlo vysporiadal s námietkami a/ a b/ dovolateľky, kde okrem iného uviedol, že „... už len na základe rozhodnutí konkurzných súdov (konajúcich o reštrukturalizácii), bolo jednoznačne a objektívne konštatované, že predkladaný reštrukturalizačný plán, za ktorého správnosť, súlad so zákonom o konkurze o reštrukturalizácii a obsah zodpovedá i žalobkyňa ako správkyňa, pokiaľ odporučila reštrukturalizáciu, nebol vypracovaný tak, aby poskytoval úplné a pravdivé informácie o stave majetku spravovaného dlžníka. Z odôvodnení uznesení tiež zároveň vyplýva, že prvý reštrukturalizačný plán dlžníka k 02. 12. 2011 o. i. stanovoval, že dozorný správca bude každý štvrtý rok predkladať konkurznému súdu písomnú správu o plnení plánu. Konkurzný súd zvýraznil, že do podania druhého návrhu na povolenie reštrukturalizácie tohto istého dlžníka nebola zo strany dozorného správcu (žalobkyne) predložená žiadna písomná správa o stave a spôsobe plnenia plánu dlžníka voči veriteľom - teda v čase rozsahu prevyšujúcom jeden rok a napriek tomu, bol dňa 13. 02. 2013 podaný opätovný návrh na povolenie reštrukturalizácie toho istého dlžníka, ktorý plán je neúplný, nemá konkrétnu výpovednú hodnotu a neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, pričom pri jeho vypracovaní, ako aj pri vypracovaní reštrukturalizačného posudku II. boli porušené zásady reštrukturalizačného konania. V konaní o povolení reštrukturalizácie dlžníka KOPAST, s.r.o. bolo súdmi oboch inštalácií konštatované, že veriteľom neboli poskytnuté dostatočné informácie od predkladateľa reštrukturalizačného plánu a v tom dôsledku bola veriteľom podávaná skreslená, neúplná a skutočnosti nezodpovedajúca informácia. Vzhľadom na to, že za prípravu a zostavenie reštrukturalizačného plánu, ale i plnenie predchádzajúceho reštrukturalizačného plánu, nesie zodpovednosť i žalobkyňa ako správkyňa, ktorá vypracovala posudok v zmysle § 110 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a ktorá odporučila v poradí už druhú reštrukturalizáciu bez toho, aby splnila povinnosť predkladať súdu každý štvrtý rok správu o stave a spôsobe plnenia predchádzajúceho reštrukturalizačného plánu, možno konštatovať, že minimálne uvedené rozhodnutia súdov vytvárali objektívny základ pre prijatie podozrenia o spáchaní konkrétneho trestného činu a v súvislosti s ostatnými zistenými skutočnosťami...“

16. Čo sa týka námietky c/ (zaujatosti vyšetrovateľa), aj s daným sa odvolací súd dostatočne zaoberal v bodoch 19. až 21. svojho rozhodnutia, kde dospel k záveru, že „...Žalobkyňa ani v uvedenom civilnom konaní nepreukázala, že by mal žalovaný akúkoľvek osobnú motiváciu na trestnom stíhaní žalobkyne, túto racionálne nezdôvodnila. Kontakt na bývalého partnera žalobkyne je možný a skutočnosť, že uvedené osoby sa poznajú môže byť pravdivá a uvedené ani rozporované nebolo, avšak žalobkyňa objektívne neodôvodnila, prečo by mal mať žalovaný osobnú motiváciu na kriminalizácii osoby žalobkyne a nezdôvodnila a nepreukázala, že by túto osobnú pohnútku naplňal úkonmi vyšetrovateľa. Konanie žalovaného podliehalo dohľadu jemu nadriadených orgánov, žalobkyňa možnosť námietok (i zaujatosti), sťažností a iných opravných prostriedkov využívala v celom rozsahu v rámci zákonného rámca i trestnom konaní, pričom osobná zainteresovanosť žalovaného na veci resp. negatívny postoj žalovaného k osobe žalobkyne zistené neboli. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalobkyne o tom, že žalovaný „mal byť vylúčený z trestného konania“, je nutné konštatovať, že uvedené tvrdenie už bolo podrobené posúdeniu dôvodnosti orgánom na to určeným v trestnom konaní, dôvodnosť námietky zaujatosti konajúceho vyšetrovateľa neprináleží vyhodnocovať civilnému súdu a uvedené vyhodnotiac cez prizmu tvrdení uplatnených v civilnom súdom konaní, je nutné konštatovať, že tieto tvrdenia (námietky) sú založené výlučne na presvedčení a subjektívnom pocity žalobkyne, ktorý však nepreukázala žiadnymi dôkazmi a tieto neobjektivovala. Uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd preto nemohol vyhodnotiť ako dôvodnú.“

17. Odvolací súd sa podrobne vysporiadal aj s námietkou d/ v bodoch 41. až 46., kde vyhodnotil, že „Žalobkyňa však v civilnom konaní nepredložila žiadny dôkaz o tom, že by v trestnom konaní, či už na základe jej žiadosti alebo sťažnosti bolo konštatované akékoľvek pochybenie konajúceho vyšetrovateľa, prekročenie právomoci, či konštatované neodôvodnené prietahy v konaní. Hodnotenie tvrdenia žalobkyne, že napr. zastavenie resp. prerušenie trestného stíhania voči žalobkyne, rešpektujúc pokyn

prokurátora s neprimeraným časovým odstupom, neprináleží civilnému súdu, ktorý by uvedeným spôsobom vyhodnocoval dôvodnosť vedenia trestného konania orgánmi činnými v trestnom konaní, vyhodnocujúc i dôkaznú situáciu v konkrétnej trestnej veci. Uvedené však nespadá do rozhodovacej právomoci civilného súdu a žalobkyňa súdu v civilnom konaní nepredložila žiadny dôkaz svedčiaci o prekročení právomoci žalovaného ako konajúceho vyšetrovateľa. Dôvodom pre podanie žaloby na ochranu osobnosti nie je ani tvrdené nesprávne právne posúdenie veci konajúcim vyšetrovateľom, nakoľko na nápravu uvedeného slúži v rámci trestného inštitút opravných prostriedkov... Odvolací súd tak uzatvára, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by žalovaný ako fyzická osoba, pri vznesení obvinenia žalobkyni pre označené trestné činy, realizujúc svoju právomoc vyšetrovateľa, konal s úmyslom poškodiť žalobkyňu, a že by jeho motívom bol iný výsledok (zámer), ako náležité objasnenie podozrení zo spáchania trestného činu, a že by samotným uznesením a vznesení obvinenia žalobkyni, prípadne iným postupom v trestnom konaní konal spôsobom odporujúcim zákonu, prekročil právomoci vyplývajúce mu z povinnosti v služobnom pomere, a že by tým neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobkyne chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka.“

18. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľkou tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdu nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva žalobkyne na spravodlivé súdne konanie.

19. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je pritom iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany sporu.

20. K namietanému pochybeniu v procese obstarávania dôkazov (námetka e/) dovolací súd konštatuje, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra dovolacieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020. Na druhej strane však ústavný súd napr. v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 332/09 tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien,

ktoré sú na strany sporu kladené, a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

20.1. K takejto interpretácii dospel už aj dovolací súd v rozhodnutiach napríklad sp. zn. 4Cdo/100/2018 alebo 5Cdo/202/2018, v ktorých uviedol, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) tiež (pokiaľ im nevyhoví) rozhodnúť a vo svojom rozhodnutí odôvodniť prečo, z akých dôvodov tak neurobil (viď § 220 ods. 2 CSP). Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (sp. zn. 5Cdo/107/2019).

20.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre prijatie záveru, že súdy nižších inšancií svojím postupom, keď nevykonali všetky žalobkyňou navrhované dôkazy zaťažili konanie procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s uvedeným záverom odvolací súd riadne vyhodnotil, že žalobkyňou vznesený dôkazný návrh zjavne presahuje potreby dokazovania pre rozhodnutie o veci samej, nakoľko rozhodujúcou otázkou na zodpovedanie v predmetnej veci bolo posúdenie, či žalobkyňa preukázala, že žalovaný pri vznesení obvinenia a ďalšom vedení trestného stíhania žalobkyne prekročoval zákonný rámec výkonu svojej právomoci. Odvolací súd poukázal na to, že „na postup žalovaného, ako vyšetrovateľa v trestnom konaní, zákonnosť, ale aj dôvodnosť jednotlivých úkonov a ich vykonanie v zákonných lehotách dozerá jednak nadriadený orgán žalovaného (v danom prípade svedok R.) a dozor nad uvedeným vykonáva príslušný prokurátor, pričom oba subjekty boli ako svedkovia vyslúchnutí v konaní pred súdom prvej inšancie. Z výpovede dozorujúceho prokurátora - J., ani priameho nadriadeného žalovaného - majora R. - nebolo zistené, že by títo nemali prehľad o stave a priebehu konania, nevyplýval záver, že by žalovaný postupoval svojvoľne, v rozpore so zákonom alebo mimo rámca jemu udelených pokynov. Pri takto vykonanom dokazovaní a získaných zisteniach, nebol dôvodný dôkazný návrh žalobkyne, aby súd zaobstaral „dozorový denník“ prokurátora, a aby bol jeho obsah oboznámený. Z uvedeného dôkazného návrhu je zrejmé, že žalobkyňa mala v úmysle zisťovať, akým spôsobom bol realizovaný prokurátorský dozor vedeného vyšetrovania v predmetnej veci, aké pokyny žalovanému ako konajúcemu vyšetrovateľovi prokurátor dával, a či tieto boli naplnené v zmysle ich obsahu.“ Takéto vysvetlenie nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov zo strany žalobkyne, ktoré by už nemali žiaden vplyv na posúdenie skutkového stavu, dovolací súd považuje v kontexte súdmi nižších inšancií prijatých záverov za dostatočne presvedčivé.

21. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto

dovolanie žalobkyne v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

23. Dovolací súd sa ďalej zaoberal s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

25. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

26. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj ústavný súd) uviedol vo svojom uznesení I. ÚS 215/2022 k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, (aj keď súčasná judikatúra ústavného súdu uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu - I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), že dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 29/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré dovolateľ pokladá za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Dovolateľ, resp. jeho advokát musí preto pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie nesprávneho právneho posúdenie spornej právnej otázky.

27. Najvyšší súd konštantne judikuje vo svojich rozhodnutiach, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Treba zdôrazniť, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti za výsledok v spore, pretože záver súdu o tom, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolností, ktoré súd posudzuje v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov. Pri hodnotení dôkazov nemožno odvolaciemu súdu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré dovolateľ namieta. Dovolací súd totiž nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

28. K dovolaniu žalobkyne voči výroku I. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd opakovane uvádza, že základným (a spoločným) znakom rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie alebo o rozhodnutie, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej

inštancie.

28.1. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

28.2. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie, alebo rozhodnutím, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvej inštancie, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP irelevantné, či k dovolateľom uvádzanému dôvodu prípustnosti dovolania došlo alebo nedošlo.

28.3. Žalobkyňa dovolaním napadla výrok I., ktorým odvolací súd odmietol ňou podané odvolanie z dôvodu jeho neprípustnosti.

28.4. Uznesenie, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu potvrdzujúcim alebo zmeňujúcim rozhodnutie súdu prvej inštancie (viď aj publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016).

28.5. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že proti výroku odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie, nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné. Dovolací súd procesne neprípustné dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľkou namietanému dovolaciemu dôvodu.

29. Následne čo sa týka dovolania žalobkyne voči výrokom II. a III. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, v danom prípade z obsahu dovolania žalobkyne je zrejmé, že dovolateľka uviedla z pohľadu požiadaviek vyplývajúcich z obsahu ňou uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo pri právnom posudzovaní veci odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Inak povedané riadnym spôsobom nenastolila, nevymedzila, nepomenovala právnu otázku zásadného významu, pričom uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku (postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP) bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana.

30. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľka v skutočnosti vyčítala odvolaciemu súdu nesprávne zistenie skutkového stavu veci a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. V dovolaní vyjadrila nesúhlas s právnymi závermi odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, že nemali zodpovedané a dôkazmi preukázané všetky skutočnosti.

31. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

32. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétnej vymedzenej právnej otázky nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 3Cdo/61/2024). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

29. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, a preto dovolanie aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

26. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.